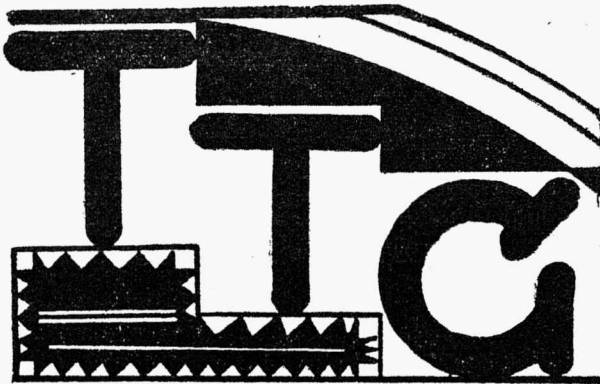

NR. 2

NOVEMBER 1936

IX AASTAK.

TARTU TÜTARLASTE-
GÜMNAASIUMI JA TARTU
TÜTARLASTEKESKKOOLI
HÄÄLEKANDJA

Nr. 2.

14. november 1936.

IX aastakäik.

Väljaandja: Tartu Tütarlastegümnaasium. Pea- ja vastutav toimetaja: K. Raud, abi A. Raielo. Tegevtoimetaja: L. Sütt. Toimetuse liikmed: L. Hermann, T. Kudeviita, H. Kullam, E. Mörd, A. Mägi, A. Villemson. Kunstiline nõuandja: J. Püttsepp. Talituse juhataja: V. Käpa. — „T. T. G.“ ilmub 8 korda õppeaastas, iga kuu 15. kuupäeval, alates oktoobrist. — Tellimishind: aastatellijaille 20 s. number, kuutellijaille 25 s. number.

Aastapäevaks.

Aasta on möödunud ühes oma rõõmude ja muredega. Rõõmpäevad on olnud meile puhkepäevadeks, mured ja raskused on meid iseloomult kujundanud tugevaiks. Elujulgus ja usk oma võimesse on põhitegurid, millele peame toetuma oma sihte taotles. Kool tahab olla teile, õpilased, abiks nii sihtide leidmisel kui ka teie tahtejõu kasvatamisel ja oskuste ning teadmiste süvendamisel. Püstitatud sihtide taotlemisel ja lähemate ülesannete lahendamisel osutub möödapääsmatuks sihtide ja ülesannete selgus, töö innukus ja ratsionaalne töömeetod. Aasta sei-

sab meil ees ühes õpingute ja vaba tegevusega kooli organisatsioonis. Rajage kogu oma töö ja tegevus õigeile aluseile, siis täiduvad teie soovid, millega seltsivad rõõm ja vaimustus. Ulatagem tänasel pidulik hetkel üksteisele käed ja lubagem veel tihedamalt liituda jõuküllaseks ja võimsaks tervikuks, et olla valvel nii kogu meie pere kui kaigaselle üksiku liikme hea nime ja au eest ja hoogsalt kaasa töötada meie noorsoo õilsate sihtide taotlemisel.

Olgem julged ja teadlikud!

J. Adamson,
direktor.

Aastapäevaks T. T. G-le ja T. T. K-le.

Pilli hääli, tantsukeeli,
lustilaule üle maa,
miks ei taltsuta te meeli,
miks nii himu hõisata?

Seda tea ei, ära küsi,
elu rõõmuta ei püsi.

Häälige keeled, hõisake meeled,
tantsude viisid te veerege!

Siiski, siiski teame, miks me ei
suuda taltsutada keeli, miks himu
hõisata! Selle põhjuseks on —
aastapäev, T. T. G. XVII ja T. T. K.
II aastapäev.

Ainult kord aastas võime tunda
seda pidulikku ja ülevat meeleolu,
mida toob enesega aastapäev. See-
pärast jätkem hetkeks kõik mured
ja sööstkem sellesse aastapäeva
meeleolusse!

Önnitlen Sind, armas kool, Sinu
piduliku päeva puhul!

Ja:

Häälige keeled, hõisake meeled,
tantsude viisid te veerege!

F. Krimm,
Õpilaspere vanem.

Ikka edasi!

Teatava määrani raske on prae-
gustel koolinoortel pääseda kesk-
kooli teadmiste-lätete manu. Veel
raskem on püsida nende lätete juu-
res. Tugevamad ja võimelisemad
tõukavad varem või hiljem nõrge-
mad eemale, et ise küllaldaselt joo-
nuks saada ja siis karastatuina rüh-
kida otsima kosutavamaid kõr-
gema teaduse allikaid.

On käimas suur nähtav ja nähta-
matu võitlus selle pärast, et pää-
seda võimalikult kiiremini laulma
elu kõrguste koori. Igaühes on
igatsus oma kujutluste kaugete
randade järele.

On aga palju lukustatud vära-
vaid nii igatsejais endis kui ka
nende püüdluste teel. On tõkesta-
vaid müüre ja pidurdavaid ahelaid,
mis ei lase neil jõuda oma unis-
tuste töötatud maale.

On neid, kes avavad kõik lukus-
tatud väravad, ületavad tõkesta-
vad müürid ja purustavad pidurda-

vad ahelad. Kuid on palju ka neid,
kes pole võimelised väärama ees-
seisvaid takistusi.

Kahju, väga kahju neist viimas-
test! Ei tahaks ühtki näha hääbu-
mas oma hukkunud unistuste vare-
meil.

Seepärast, kallid T. T. G-lased
ja T. T. K-lased! Igaühele teist teie
aastapäeval läkitus igatsevahinge-
lise E. Enno sõnadega, kes kord
sessamas kohas teadmiste-allikailt
juues pidas võitlust iseenesega ja
hellitas tulevikulootusi, — igaühele
teist soov, mis ühtlasi saagu teie
töotussõnaks:

Ikka edasi, ikka edasi helise, hing,
kaja kaugete randade poole!

Edasi läbi väravate kinniste enese
sees,
edasi kõigi ilma ahelate ja müüride
ees —

üles hääleks kõrguste koori!

„T. T. G.“ nimel
K. Raud.

Me sõsarale E. N. K. S. T. G-le.

Täna sa sädeled tulede säras,
pidutsed hõisete, rõõmude käras,
meenutad ammugi möödunud

mida küll vaevalt mõistetakse
aegu,
praegu.

* *

Siisap eesti kodu loodi,
rahvustunglad kolde toodi,
algatati võitlusründu,
ergutati eluindu.

Seal, kus pimedus vaid pilkus,
üksiktähti vaevalt vilkus,

lõkkele löi rahvustunne —
eesti tütre kalleim anne.

Nüüd on valge eesti tare,
võõras vaim vaid kõdund vare.
Rahvusmeelelt kindel, kaine,
eesti tütar, ema, naine.

* *

Täna jah sädeled tulede säras,
pidutsed, rõkkad rõõmude käras.
Palju su noori, palju su vanu
õnnes ja tänus tulnud su manu.
Õnnitlen minagi Sind!

L. H.

Keset kalme ja riste.

Ääretus vaikuses kalmistu teel
õhtune hämarus laiumas eel. —
Eeslinn manala, korjaste riik . . .
Üksindus, igavus, kaduvustõik.

Ristide räga. — Kaob viimnegi kiir. —
Elu ja surma hallunud piir.
Ikka vaid ristide lõpmatu film
kõikjal, kus seletab midagi silm.

Kalmistu väratil mändide rühm —
ainus kõrgusse püüdlev kühm.
Neisse nüüd kiindub igatsev hing,
tundub kui avarduks silmaring.

Süda kuis püüaks kõrgele nüüd,
huultel kuis heliseks õndsusehüüd:
kõik aga põrmusse vajutab mind,
ohkleb ning kaebleb vaid ängistuv rind.

A. P.

Õnn pole õun, mida kätte saab võtta.

Kord elas noormees, nimega Villu.

Hm, see on jällegi päris tavaline muinasjutt, mõtlete ehk teie, lugejad. Seda küll. Päris tavaline jah, kuid ühtlasi niisugune lugu, mis meie päevil igal sammul võib juhtuda.

Niisiis, kord oli ja elas Villu. Ta oli minu jutu algul umbes kahekümne-aastane noormees, päris ilus poiss kohe: suur, tugev, sihvakas, omas ilusaid käharaid valkjaid juukseid jne. Ta polnud ei rikas ega vaene, elas niisama keskmist viisi; tegi oma tööd ja õien-das oma toimetusi, rõivastus päris hästi ja oli kõigiti üpris tore mees.

Kuid kõige selle juures oli ta kaudis suur põikpea. Ta nagu ikka igatses ja lootis midagi ja tahtis saada kel-lekski teiseks, kui ta just oli, vaata-mata sellele, et ta kõigiti hästi elas ja oleks võinud täiesti oma eluga rahul olla. Tal oli ka isa, ema ja õde, kes kõik olid sobivad inimesed.

Kord teiste noorte seltsis viibides kuulis Villu, kuidas need vaidlesid, et milles seisab õnn.

„Mis on õnn?“ küsis sekka Villu.

Talle seletati, et õnn on niisugune asi, et otsi teda ja otsi, aga ei leia; püüa, aga kätte ei saa; ja kui viimaks ehk saadki kätte, siis kuidagi ei saa teda kinni pidada. Aga ta võib tulla iseenesest ja ootamatult, siis kui teda kõige vähem ootad. Ja kui ta juba su kaelas on, siis ei saa kuidagi temast lahti, seni kui ise ära läheb — niisama ootamatult ja teadmatult, kui ta tuli.

Nii rääkisid sõbrad Villule.

„Tühi jutt,“ vastas Villu. „Kui tahan, otsin ta üles. Küll püüan õnne

kinni, toon ta kaasa ja panen end teenima.“

„Ei too,“ vaieldi talle vastu.

„Aga toon,“ jonnis Villu. Ta oli ju põikpea ja veel niisugune, et mis pähe tuli, seda tahtis ta ka täide saata.

Kuid elu on ju ikka targem ja narrib kõiki inimesi. Nii ka Villut.

Kangekaelne Villu toimis omaviisi: pani enda reisirõivaisse, tõmbas tugevad saapad jalga, võttis jämeda kepi kätte ja viskas pauna selga. Tal oli ka isesugune veider kahekordne vöö, seest tühi. Sinna peitis ta raha reisuks. Ja nii läkski ta kohe ja ruttu — õnne otsima. Head teed!!

Luusis Villuke juba mõned head ajad mööda maailma ja jõudis viimaks ühte linna. Et ta lihtsavõitu maapoiss oli, siis istus ta linna äärde ühe maja ette pingile, vaatas inimesi ja nosis oma paunast söögipoolist. Kui sellega valmis oli, haigutas ta laialt ja hakkas ajaviiteks laulu ümismema.

Kuid siis juhtus midagi, mis kohtlase iseloomuga Villu oma silmapaari vahele ära kaotas: kui ta laulis, ikka enam ja enam hoogu sattudes, kogus palju rahvast ta ümber. Sest Villul oli tõesti väga ilus hääl. Ja laulis ta nii armsalt ja lihtsalt ja südamest, nagu ikka üks kavaluseta ja linnaelust puutumatu maapoiss laulab. Rahvas kuulas ammuli sui ja aina imestas.

Seal korraga eraldus rahvast keegi lühike ja paks härra, tuli Villu juurde ja ütles: „Kuule noormees, olen ilmas palju-palju häáli ja laule kuulnud, kuid niisugust nagu sinu laul pole ma veel kuulnud. Tule minuga ja sa saad rik-

kaks ja kuulsaks. Sul tuleb ainult laulda ja laulda. Sind tulevad kuulama maailma kuningad ja rikkad ja sind külvatakse üle kullaga ja kaetakse siidiga.“

Villu aga naeratas vastu ja ütles: „Kõik see mind ei huvita. Ma otsin õnne ja pean ta leidma. Kas seal, kuhu sa mind kutsud, õnne on?“

„Oh, ma ei tea, milles seisab õnn,“ vastas paks mees kurvalt ja läks mõtlesse süvenenult minema.

Ka Villu tõusis ja läks oma teed.

Käis jälle palju maad, kuni tuli vastu suur mets. Räägiti, et seal on kõiksugu kiskjaid loomi, nagu karusid, hunte ja muid. Villule see muret ei teinud. Sammub radapidi ja aina laulab.

Korraga on kuulda kõva müdinat ja puuokste raksumist, ja äkitselt tormab metsast teele vahus hobune toreda ratsuriga.

„See on küll üks väga tähtis härra,“ mõtleb Villu.

Aga seal näeb ta, et ratsuril on kõik tema kallid rõivad lõhki kistud ja hobune nõretab verest.

„Päästa mind,“ karjub võõras.

Samal hetkel volksatab tihnikust välja päratu suur karu ja ühe hüpega on ta ratsuri kallal. Mõni minut, ja mõlemad — nii ratsur kui ta ratsu — oleksid lõhki olnud kistud. Kuid Villu külmaverelisuus päästab nad. Silmapilkselt on Villu käes võõra mehe mõõk, karu saab kõigest jõust antud hoobi pähe ja vajub mõirates ühes hobusega maha.

Võõras on päästetud ja hingeldades seisab ta Villu ees.

„Sa oled mu päästnud,“ suudab ta viimaks hüüda. „Tule minuga! Ma olen selle maa valitseja. Olin jahil ja sattusin vihase karu ette. Oleksin olnud surmalaps, kui sa poleks juhtunud siia. Tule minuga, ma tasun sulle kõige kallimaga, mis mul on: ma annan sulle oma tütre naiseks. Teen su oma riigi peaministriks ja pärast minu surma saad sa kuningaks.“

Kuid kus nüüd Villu!.. Jällegi aina krimpsutab nägu ja vastab: „Ma otsin õnne. Kas sa tead mulle juhatada, kust ma ta leian?“

„Õnn?“ küsitleb kuningas naerata des. „Ma ei ole teda millalgi näinud. Õnn on vaid muinasjutt... Kuid pea, kas ei olnud see õnn, et ma praegu surmasuust pääsin?“

„See ka mõni õnn,“ mühatas Villu, „niisuguse karuga saab meil külas iga poiss hakkama. Mina küll siin mingit õnne ei näe.“ Ja läkski Villu oma teed lauluviisi vilistades.

„Tobe,“ mõtles kuningas ja tõttas oma kaaslasi otsima.

Villu aga matkas edasi väsimata. Mets lõppes viimaks ja eemalt paisis küla. Kui Villu lähima maja juurde jõudis, nägi ta kaevul üht noort tüdrukut. Oh kui ilus ta näis Villule! Ta tundis kohe, et süda hakkas imelikult värisema, ja ta ei saanud suudki rääkimiseks avada. Tütarlaps oli päris lihtne maatüdruk ja jootis kaevul loomi. Temagi vaatas ammuli sui Villu otsa ja läks punaseks kui roosiõis.

Nii nad vahtisid päratu tükk aega teineteist, nii et koguni ühel lehmäl igav hakkas seda nähes ja ta hakkas Villu seljapauna vastu oma sarvi

hõõruma. Villu pidi peaaegu upakile kukkuma. Kuid nagu iseenesest hakkas ta nüüd laulma, — laulma seda laulu, mida ta kodukülas ikka noor-mehed laulsid tüdrukule, kui see meeldis.

Hinge kinni pidades kuulis tütarlaps Villu laulu. Viimaks ei suutnud ta enam oma südamekutsele vastu panna. Ta tuli Villu juurde, võttis ta käe ja ütles: „Ammu olen salaja igatsenud sinusugust peiut enesele . . . Sa oled mulle saatuse poolt määratud. Tule, lähme mu ema ja isa juurde, las nad õnnistavad meid ühte eluajaks.“

Ka seekord jäi Villu Villuks. Ta vaatas kaua tüdruku silmi. Oh kui väga ta oleks tahtnud niisugust elukaaslast enesele! Kuid pead raputades ütles Villu: „Ei, ma ei või jääda sinuga. Ehk ma küll sind kõigest südamest armastan, aga ma pean . . . mul on niisugune tähtis asi õiendada . . . ma ei saa praegu . . .“

Villu rääkis sosinal, aga enesel kip-pus süda seisma jääma: vägagi meel-dis tütarlaps temale.

Ja siiski läks Villu minema . . . läks õnne otsima, läks õnne juurest ära — õnne otsima. See oli temale saatuse poolt viimast korda antud võimalus õnne tabada, suuremat õnne, kui seda iganes võib soovida! Oh sa juhm Villu!

Jälle hakkas siis Villu õnne otsima, otsima küladest, linnadest, metsadest, teedelt. Igalt poolt, kuhu ta silm või jalg ka puutus, otsis ta ja otsis. Aga ei leidnud. Õnn ei tule enam selle juurde, kes teda kolm korda on ära põlanud. Õnn kaebas saatusele, mis-sugune põikpea on Villu, ja saatus sai vihaseks, pani needuse Villu peale:

oma eluaeg ei saa Villu õnne tunda. Nii määras saatus.

Kaua, kaua kolas vaene Villuke maailmas ringi, kuni väsis, jäi vanaks ja jõuetuks. Kui ta kodukülla tagasi jõudis, olid tal hallid juuksed ja habe, selg küürus. Vaevalt tunti teda veel, kõik omaksed olid juba surnud.

„Ei leidnud ma õnne,“ pajatas ta mur-tult. „Kõikjal otsisin . . . ei leidnud. Pet-site mind. Ei ole olemas õnne maailmas. Õnn on vaid väljamõeldis. On olemas kuulsus, võim, au, isegi armastus, kuid ei ole õnne!“

Nii kaebas Villu. Siis rääkis ta, kuidas oli õnne otsinud. Rääkis ka kolmest imelikust juhtumist: väike-sest paksust mehekesest, kuningast metsas ja tüdrukust, keda oli väga armastanud, armastanud nii, et praegugi pisarad tuhmidest silmadest hõbedasse habemesse langevad.

„Oh, kui rumal sa küll olid!“ ütles külarahvas. „Sa lasksid kolm korda õnne käest libiseda. Kogu maailma käisid läbi ja targemaks pole sa läinud, kui olid. Oh sa vaene rumal Villu!“

Kuulis Villu rahva juttu ja jäi sügavas mõttes kivile istuma metsa äärde. Ta oli nüüd koguni üks maailmas. Kõik olid talle võõrad . . . Ja õnn ei tule ka iial tagasi. Ainult viimasel teekonnal kalmukünka alla tuleb ta teda ehk saatma, sest nüüd on ainult surm tema õnneks.

See kõik oli Villule korraga selge. Kivistunult istus ta, ja suured, harvad, valusad, oh kui valusad pisarad lange-sid tema habemesse ja jalgade ette mustale mullale.

T. Kudeviita.

Neistsinaseist lahkunuist.

XV lend — 1934. a. V-b kl. (järg).

Ei ole hea, kui alatud töö pooleli jääb. Mineval aastal hakkasin iseloomustama selle kirjutise alapealkirjas märgitud T. T. G. lendu, kuid õppeaasta lõppes enne otsa, kui lennuga lõpule sain. Jäi järele veel üheksa abiturienti, kellest tahan kõnelda seekord, saagu siis edasi, mis saab.

Tuleb järjekorras kõne alla Helmi Raudsepp, nagu meeles — maatüdruk. Aga mitte tüüpiline maatüdruk — oh ei! Päril kerge ja kuiveljas, nobedate, järskude ja pisut närvilistegi liigutustega, millised tunnusmärgid omasemad linna-tüdrukule. Brünetjas, valkja pallega, teravate näojoontega, lüheljas. Vaikse loomuga, kuid küllalt energilise kõnega ja erk. Võimalik, et usin töötaja, kuid resultaatidelt mitte esimeste reas. Alistuv, sõnakuulelik, kõike taluv. Aga siiski vist nende hulka kuuluv, kelle kohta öeldakse: vaga vesi, sügav põhi. — Ei tea, mis praegu teeb.

Aino (klassikeeles Ilme) Sarv — Kuigatsi koolijuhataja tütar. „Klassi kaunitar, sexappealikas ja šarmikas elu helliklaps“, nagu teda iseloomustas klassi reporter Juula. Tõepoolest haruldaselt nägus, punajumekas, särasilmaline, naerusuine, lihavajukseline ja igat mõõtu vormikas tütarlaps. Kõneldi ta aeglusest, kuid tahaksin sellele vastu vaielda: mulle näis ta õige elavana, energilisena, ekstsentrilisena. Vastu vaidlemata — elu oli tal küllalt nii klassis kui tantsupõrandal ja mujalgi. Oli tähelepandav, et naer ja nutt, nutt ja naer oli tal nagu näpuotsast alati võtta. Oli justkui heitlik ilm. Aga lõppude lõpuks võõrutas siiski nutu enda mant ära: pigistas huuled valuliselt kokku, aga ei nutnud. Tavaliselt oli ta elurõõms ja vaikimatu, s. o. kõnet ja sädistamist oli lakkamatult, provotseerides sellega pahandusigi pedagoogidelt. Et ta ka kapriisne oleks olnud, ei või just ütelda; vähemalt jättis oma kapriisitamise varsti, kui märkas, et sellest ei hoolita. Öpinguis — noh nii kes-

kelt läbi. Seevastu musikaalne, mispärast õpib praegu Tartu kõrgemas muusikakoolis (kui ta seda veel lõpetanud pole).

Erika Sieling — Tartust. Tuliloomuline tüdruk, iluuiskleja, kaugusteõgija suuskadel, baleriin ja akrobaat kokku. „Sündis arvatavasti uisud all ja šlaagerid suus“, kui tsiteerida jälle reporter Juula sõnu. Sihvakas, kerge, moderniliiniline just kui uusimat tüüpi kiirsõiduk. Palgeilt alati jumekas, nagu oleks joosnud otsekohe jääväljalt klassi. Nikri peaga, kõike ruttu taipav ja seda raskusteta, kuigi tsipa pealiskaudselt edasiandev. Kõlaltselt, värskelt ja heatujuliselt õppetükke vastav. Omaga alati läbitulev, hoolimata sellest, et priimadest jäi mõnel määral taha. Kooliüritusis kaasa-tõmbav, eriti võimlemisettekandeis laval. Praegu tudeng kuski korbis, aga ikka edasi innukas sporditar.

Kaks öde — Camilla ja Öie Takk, Paide-Järva kandist T. T. G. viimastesse klassidesse tulnud, A. H. Tammsaare kaasmaalasi. Mõlemad „veart“ tüdrukud. Camilla elurõõmsam, Öie kainem, Camilla roosakam, priskem ja ümmaravormilisem, Öie kakkjam, lahjem, sale-dam. Camilla musikaalsem, lüürilisem, Öie praktilisem, proosalisem. Mõlemad siiski tagasihoidlikud, viisakad, kohusetruud, usinad, kooliüritustes aktiivsed. Nagu on kuulda, õpib praegu Camilla Tartu muusikakoolis, Öie aga käis Kehtna majapidamiskoolis.

Laine Tamm — ei mäleta, kas oli maalt või linnast. Blond, punapõseline, nõtke, hapravõitu, pisut nagu argust oma avaldustes, seejuures siiski mitte päris tagasihoidlik. Hoolas, kuid mitte kuldsete ega hõbedaste tulemustega. Intiimelule kalduv, aga siiski ka teistega seltsiv. Kooliõed ennustasid talle varstist abielu; kas Laine niikaugele on jõudnud, ei tea.

Olgatamm — maalaps. Jälle blond, punerdavate palettega, nukra, paluva vaatega, keskmiselt tüseda kehaga. Roman-tilise meelelaadiga, enesesse tõmbunud,

vaikne. Suur töönimene, kõigest jõust õpingute küljes rippuv, ainult neile pühenduv, kuigi tulemused mõnikord nigelavõitu. Ta hilisemast saatusest pole midagi teada.

E r n a T a r a s k — maalt Kambja asundusest. Juba päris blond, — linalakk, nagu öeldakse. Valkjajumeline, tõsise-, kuid meeldivaimeline, lüheljas, seejuures proportsiooniliste dimensioonidega. Lihtne, muhe, sümpaatne. Parajalt, viisipäraselt, asjalikult rääkiv. Mitte vallatu, Jumal hoidku — mitte ka tossike. Hea seltsiline, sobiv kaaslane. Kohusetruu, keskmiselt usin. Klassi- ja kooliülesandeid teadlikult täitev. Truu raamatukogu tööjõud. Üldiselt sõbralik, tahe tütarlaps. — Kas ta Naisühingus ka mõnd kursust õppis või õpib, ei tea hästi, aga koduringkonnis olevat ta usin seltskonnategelane.

I d a V e e b — Tartust. Pikk kehakas tütarlaps, punapalgeline, tõsine olla püüdev, kuid tahtmatult naeratlev. Blond, ainuke patsikandja klassis, mis olid korralikult põimitud kukla taha. Pidurdatud temperamendiga, häbelik, sõnadega ökonoomitsev, südamik, tugevate moraalsete ja religioossete kalduvustega, teisi salliv ja teiste poolt sallitav, kuigi teatavate eelarvamustega. Ka kohusetruu, püüdlük, korralik, igas suhtes paika pidav pai õpilane, kui mitte arvestada ta kuidagist saamatust ja nappe tööresultaate. Praegustest elamisoludest puuduvad andmed.

Seea on 1934. a. V b kl. abituriendid läbi.

Alter ego.

Kooli aastapäeval mälestame tõsises leinas aasta kestel
jäädavalt lahkunud

end. õpetajat praost **Gustav Rutopõld'u,**

vilistlasi **Eerika-Ingeborg Neemekuru-Pärli't**
ja **Aurelie Unt'i,**

õpilast **Linda Vannus't** ja

end. õpilast **Elisabet Tõruke'st.**

**T.T.G. ja T.T.K. õpetajas-, õpilas-,
vilistlas- ja lastevanemate-pere.**

Tegutsemismaaniast ja kooli aastapäevast.

Meie oma pika kooliaja kestel oleme mitmed maaniad läbi pödenud. Kuni närisime nn. „jõukummi“, siis korjasime filminägusid ja nüüd oleme õnnelikult niikaugel, et viie minuti kestel võime knipsutada kuni kolmkümmend fotot nii enesest kui teistest. Ühe sõnaga — põeme fotomaaniat. See on muide üks tore haigus. Nii kui kell heliseb, jooksed teiste

on kohe päris oma nägu näha pildil teiste kõrval?! Ühel pildil tuled välja kui kuu pealt kukkunu, teisel jälle nagu Lorelei, kolmandal nagu „I am calling you“ jne. jne. Ühe sõnaga (jälle!) — igal pildil omamoodi huvitava iludusena. Muudkui pisut kuluks kipub minema see fototamine. Kuid kui mõelda sellele joovastavale naudingule — võtta poosi, otsida sobi-

Fotod H. Kullam.

Lased ennast pildistada, pildistad ise teisi, kemandad „kundesid“ kas üles või alla vaatama...

klassikaaslastega õue, lased ennast pildistada, pildistad ise teisi, kemandad „kundesid“ kas üles või alla vaatama jne. Oled lihtsalt aukartust äratav fototsnik. Pealegi pole tarvis karta, et klassist väljaminekuga hiljaks jääd ja seetõttu märkuse võid ära teenida. Samuti jääb too paragrahv koolikorrast rikkumata, milles keelatakse vahetunnil õppimine, kuna pole selleks lihtsalt aega. Kui juba vaevu kell heliseb — kaks, kolm õue ja läheb lahti pildistamiseks. Nii et kõige positiivsem nähtus igapidi see pildistamine. Ja veel, kui mõelda, kui tore

vat naeratust, komandeerida, tähtsa näoga käske jagada jne., siis ei saa küll selle ainsa negatiivse külje pärast fotokunsti hukka mõista. Olgugi luksus, on ta ikkagi oivaline!

Üldse igapidi on see kooliskäimine üks kiita asi. On nii hea vahetevahel organiseerida ja organiseeritud saada. Kui öösi head und näed ja hommikul kooli tulles on hea tuju, siis ronid kantslisse, kutsud kas paarid koosolekud kokku või räägid mõned muud „väga tähtsad“ asjad maha. Paned kõik tegutsemisnärvid käima. Kõige õilsamad ideed isetegevuse ja oma-

Uhel pildil tuled välja kui kuu pealt kukkunu, teisel nagu Lorelei...

valitsuse korraldamisest saavad soodsat pinda pealuus ja lahke naeratusega näol tervitad kõiki vastutulijaid, posid isegi mõned reveransid ära. Aga see lahe tundmus südame alt lahtub tund-tunnilt ja kaob seda kiiremini, mida rohkem tundides viltu veab. Ja vii-

masteks tundideks on ka kõige temperamentsemast optimistist järele jäänud veel vaid unine melanhoolik, kellel absoluutselt puudub tahe ial midagi ette võtta. Kui see endine optimist siis lõppeks koju jõuab, käänab ta kohe magama ja unustab kõik need korraldused, mis ta ise hommikul selge häälega kuulutas. Kuid ega need tähtsad teated ta teistegi kaaslaste huvi paelunud kuigi kauaks, vaid päeva kestel ununesid neilgi koguni. Ja nii vajuvad kõik need koosolekud olematusesse, sest saatus on paratamatult vastu . . .

Praegu on aga koolis erakordselt põnev „ajastu“, kuna liginemas on kooli aastapäev, mis seekord on suurejoonelisem kõigist seniolnuist, seega enneolematu ja jälletulematu. Seepärast ollakse siis ka peo ettevalmistus eriti kärmas ja iga väiksemgi tegelane on õnnelik oma osas. Sigmimine ja sagimine käib koolis hommikust õhtuni. Ühed tulevad, teised lähevad, ja kellel eriti hästi veab, siis sel ei saagi midagi minna, vaid tal aina tulevad (proovid muidugi!).

Mis siis muud kui ainult oivalist olemist ja head tuju aastapäevaks!

Helvi K.

Kõik T.T.G. ja T.T.K. õpetajad, õpilased, vilistlased, lastevanemad, sõbrad ja tuttavad!

Tere tulemast T.T.G. ja T.T.K. aastapäeva aktusel ja piduõhtul 16. nov. s. a.!

Toomas Magyar'i kontsert.

Tamas Magyar, meie hõimlaste ungarlaste kuulsamaid kunstnikke, on paremaid soliste, kes Tartus viimasel ajal sel alal üldse on esinenud. Eriti tähelepanuvääriv on tema tehnika, mis tunduvalt ette on jõudnud tema muusikalisest tõlgitsemisest. Viimane on nimelt liiga ungarlikult temperamentne.

Tüsedas ja maitsekalt koostatud kavas pääsivad eriti mõjule ühelt poolt tehnilised, teiselt poolt ungari iseloomule liigemal seisvad palad.

Kava esimene osa sisaldas eneses Glasunovi „Kontserti a-moll“ ja Beethoveni „Kreutzeri sonaati“. Mõlemad palad olid tehniliselt tõesti hästi esitatud, kuid puudu jäi pisut muusikalisest tõlgitsusest.

Kava teine osa oli aga juba tunduvalt sobivam kunstnikule. Esimese numbrina II jaos ettekantud „Persian Song“ sai väga meeldiva tõlgitsuse osaliseks ja publiku tungival nõudmisel tuli see ka kor-

damisele. Järgnevad Paganini „Caprice'd“, kus muusikaliste võtete ülesehitamisel figureerib vaid peamiselt tehnika, või maldasid Magyar'il näidata oma arenenud tehnikat ning oskust ja seda kasustada tõlgitsemisel. Täieliku eneseavalduse leidis aga ungari kunstnik Dohnányi „Ruralia Hungarica's“, milles kerkis esile ungarlik kirk, kiirelt vahelduv temperament ja sügav lai toon. Ka kompositsioonilt on see huvitav ja haarav teos ja oma ülesehituselt osutus samuti sobivaimaks numbriks Magyar'i mängulaadile. Peale nimetatute esitati kavas veel Castellnuovo-Tedesco „Sea murmus“, mis sai samuti sobiva ja tabava tõlgitsuse osaliseks.

Kontakt arvuka kuulajaskonnaga oli harukordselt soe ja kunstnikul tuli anda hulk liisapalu.

H. K.

Ühest tähelepanuväärivast raamatust.

H. Rajamaa: Kuidas tarvitada uusi sõnu. Eesti sõnade muuteline sõltuvus.

Käesoleva aasta kevadel ilmus kirjastus „Kooli“ kulul eespool nimetatud autorilt 144-leheküljeline raamatuke, mis tahab abiks olla eesti keele õigele tarvitamisele. Tähestikulises järjekorras antakse siin hulk sõnu, mille õiges rakendamises ja tarvitamises eksitakse alatihti.

Kõigepealt selgitatakse paljude sõnade juures nn. rektsiooni-küsimust, s. o. seda, millist käänet nõuab teatud sõna; näiteks: arvestama (mida?), omama (mida?), suhtuma (millesse? millele?), kohutama (keda?), kohtuma (kellega?), teadlik (millest?) jne. Kui palju eksitakse küll ajakirjanduses, kirjutistes ja kõnelustes sel alal!

Teiseks võib õppida sellest raamatust tundma sõnade tähenduslikku külge; nagu: alluma — alistuma, läbima — läbistama, ühilduma — ühtima, üllatama

— üllitama, lõunatama — lõunastama, levima — levinema, liikima — liiklema, esitama — esindama, asetama — asendama jne.

Ka peatatakse ühe ja sama sõna paralleelsete muutevormide juures: esitleda — esitella jt.

Samuti juhitakse tähelepanu mõningate vormide väärtarvitamisele: kodu pro koju, kodust pro kodunt, kodus pro kodu jne.

Pearõhk on pandud ometi rektsiooniküsimusele ja sõnade tähenduslikule küljele, mille kohta leiab tõesti näiteid maksimaalselt.

Et eksimusi vältida, on kasustatud kõiki võimalikke abinõusid: sisulisi seletusi, lauselisi näiteid, muutenäiteid, küsimusi jne.

Pealkiri on vahest ebaõnnestunult valitud, sest uute sõnade hulgas leidub suur protsent vanugi sõnu. Pealkirja järgi otsustades võib aga eksiteele sattuda,

eriti kui arvesse võtta, et mõnele on uued sõnad nagu punane rätik härjale: kui kuuleb, et on tegemist uute sõnadega, siis ei võta ta säärast raamatut kättegi, ammu siis et teda veel ostaks. Selle raamatu

puhul on kartus asjata: kõik, mis selles leidub, on ülitarvilik, eriti gümnaasiumi õpilasele keele korrapäraseks tundma-õppimiseks.

K. R.

Pilk T.T.G. Vilistlaskogu tegevusele.

4. okt. 1936. a. kell 11.30 oli kokku kutstud Vil.-kogu üldkoosolek, millest võttis osa üle 60 vilistlast, T. T. G. dir. J. Adamson ja õpetaja K. Raud.

Vil.-kogu juhataja P. Välba oma lühikeses avasõnas tervitas kõiki kokkutulnuid ja soovis neile eelolevaks tegevusaastaks uut jõudu, värskust ja töömeeleolu.

Enne päevakorra juurde asumist mälestatakse surma läbi lahkunud vilistlasi Armilde Tamme't-Tõnisson'i, Erika Neemekuru-Pärli't ja Aurelie Unt'i.

Koosoleku juhatajaks valitakse P. Välba ja protokolljaks L. Niggol.

Seejärele võttis sõna dir. J. Adamson, kes tervitas vilistlasi sooviga, et side kooli ja vilistlaste vahel üha süveneks ja kasvaks.

Edasi järgnesid aruanded. Kantakse ette revisjoni-komisjoni, tegevus-, kassa- ja fondiaruanne, mis võetakse kõik esitatud kujul vastu.

Tegevusaruandest nähtub, et Vil.-kogu möödunud aasta töö on olnud küllaltki tegevusrikas ja edukas.

Tegevliikmeid on olnud 59, milline arv näitab aasta-aastalt järjekindlat tõusu. Aasta jooksul on peetud 1 üld-, 15 juhatuse- ja 4 ühist juhatuse ja peatoimkonna koosolekut, jõuluõhtu koos tutvumisõhtuga, pidu, omavaheline loterii, tantsu- ja majapidamiskursus. Samuti on püütud igapidi veel korrastada ja reguleerida seesmist asjaajamist, milleks on sisse seatud puuduvald raamatuid ja nimekirju.

Ka kassa on teinud edukäike. Möödunud tegevusaasta kassaraamatu saldo näitas kr. 262,56; fondi seis — kr. 211,73.

Järgnevalt esitatakse 1936./37. a. eelarve, mis kiidetakse heaks. Siis asutakse valimistele.

Valitakse juhatus järgmises koosseisus: juhatajaks — P. Välba, juhatuse liikmeiks: J. Salujärv-Riives, M. Ülper-Müür, L. Niggol ja L. Mals; majaemaks — E. Koppel-Kull, abideks — S. Juksaar ja I. Liivat; kartoteegi korraldajaks — M. Sikka, abideks — H. Püttsepp-Köster ja N. Peterson; fondihoidjaks — P. Reinbaum-Lindenau, abiks L. Koppel-Tekkel; revisjoni-komisjoni — E. Kurvits, A. Sökk, A. Martinson-Kaal.

Läbirääkimiste all määratakse kindlaks liikmemaks kr. 1.— suuruses, mille viimaseks tasumistähtpäevaks jääb Vil.-kogu jõuluõhtu. Samuti registreeritakse Vil.-kogu tantsu- ja võimlemistundidest osavõtjad.

Koosolek oli üksmeelne ja asjalik.

Siinkohal kasustab Vil.-kogu juhatus „T. T. G.“ veerge, et mõningaid Kogu seesmise elu ja oluga ühenduses olevaid küsimusi informeerida, et kõigil vilistlastel, õpetajail, samuti „T. T. G.“ lugejaskonnal oleks võimalik kontakti pidada kooli Vil.-koguga.

Vil.-kogu juhatus on pidanud tarvilikuks ühe kindla päeva määramise nädalas, millal toimuvad juhatusekoosolekud; kui neid pole tarvilik pidada, siis on mõni juhatuseleige määratud päeval ja tunnil kohal, kes annab vajalikke teateid ja andmeid Vil.-kogu tegevuse ja ettevõtete kohta.

Nimetatud juhatusepäevaks on määratud teisipäev kella 20.00—21.00. Kõik juhatusekoosolekud toimuvad edaspidi määratud ajal ja tunnil kooli kantseleis (sissekäik Riia tänavalt).

Praegu on käimas Vil.-kogu tantsukursus, millest võtab osa üle 30 vilistlast.

Samuti tegutseb T. T. G. võimlas võimlemisgrupp võimlemisõpetaja pr. L. Haamer'i juhtimisel, millest võtab osa 30 vilistlast, kuid see arv ähvardab tõusta veel suuremaks, nii et tulevikus tuleb moodustada võib-olla isegi kaks gruppi.

Läinud aastal teostus Vil.-kogu jõuluõhtu vilistlaste laste seltsis, milline õhtu

jättis eriliselt jõuluõhtu mulje ja millise õhtu südamlikkust tõstsid just väikesed kaasatoodud mudilased. Ka käesoleval aastal korraldatakse samalaadne jõuluõhtu.

Vil.-kogu pidu toimub traditsiooni kohaselt järgneval semestril.

P. Välba.

L. Hermann'i joonis.

Gümnaasiumide uk-
sed kitsamaks!

(Ajalehest.)

Vanaema (kes sellest oma-
moodi aru saab): Kas sul, lat-
seke, enämb massab oppil
Jimnaasiumini päsesse nüüd
ainult peenembä kehäga latse
sisse.

Kuidas kirjutada koosoleku protokoll.

Kooli ringides töötades, hiljem üliõpilaskoondistes tegutsedes, peajasjalkult aga ellu astudes tuleb keskkooli ja gümnaasiumi õpilasel, üliõpilasel või õppeasutistest lahkunud haritlasel tihti kirjutada koosolekute protokolle. Ei saa ütelda, et eeskujuliku protokoll kirjutamises ollakse meil küllalt kompetentsed. Midagi ei tule isenesest. Nii peab ka hea protokoll koostamist õppima. Keskkool ja gümnaasium peab kõige muu elulise ja ebaelulise kõrval protokoll kirjutamist õpetama, nagu see ongi ette nähtud haridusministeeriumi poolt keskkooli V kl. kavades. Hea eeskujunäidis on säärasel korral kõige parem õpetaja — eeskujunäidis, mis on kõigile õpilasile kättesaadav. Selle otstarbega ilmubki allpool näidis protokollist, mis on koostatud küll ühe T. T. G. Kirjandusringi koosoleku kohta, kuid mille vormi saab hõlpsasti tarvitada ka muude koosolekute protokollimiseks.

Muretsegu iga õpilane endale käesolev „T. T. G.“ number, sest ei kordu enam juhus, et eeskujunäidis oleks nii kergesti kättesaadav. Seda on vaja nii gümnaasiumi kui ka keskkooli õpilastele. Eriti varustagu endid selle näidisprotokolliga keskkooli Va ja Vb kl. õpilased, kelle õppekavas on käesoleval aastal tegelikult ühe koosoleku protokollimine.

Lisamärkusena olgu üteldud, et valimiste-osa on meelega pikemalt protokollitud. Võib muidugi ka lühemalt: „Koosoleku juhatajaks valitakse häälteenamusega L. Poolakes, kirjatöimetajaks V. Lilleoja ja ta abiks L. Kook.“ Samuti ka mujal.

Protokoll.

Tartu Tütarlastegümnaasiumi Kirjandusringi üldkoosolek
14. jaan. 1932. a. T. T. G. II eesti keele klassis.

Osa võtsid: Ringi juhataja A. Hunt, juhataja abi A. Tohver, laekur V. Kako, kirjatöimetaja K. Mosin, Ringi hooldaja õpet. pr. L. Vaher ja 43 Ringi liiget.

Päevakord:

1. Koosoleku avamine.
2. Õpetaja hr. J. Tooming'a referaat: „Meie õigekeelsuse raskusi“.
3. Novellivõistluse väljakuulutamise küsimus.
4. Juhatuse täiendamine.
5. Läbirääkimisi ja jooksivaid asju.

I.

Ringi juhataja A. Hunt avab koosoleku k. 16,15, tervitades Ringi liikmeid algava uue õppesemestri puhul ja heites pilgu tagasi möödunud I õppesemestrile, kusjuures juhib tähelepanu Ringi tegevuse aktiivsusele ja soovib, et II semester mööks niisamuti või kui võimalik isegi hoogsamalt.

Seejärel teeb ettepaneku valida koosoleku juhataja. Ülesseatud kandidaatidest saavad hääli: N. Rebane 15 häält, L. Poolakes 27 häält ja S. Tilk 5 häält. Seega on valitud häälteenamusega koosoleku juhatajaks L. Poolakes.

Asunud koosoleku juhataja kohale, tänab L. Poolakes talle ülesnäidatud usalduse eest ja paneb ette valida koosoleku kirjatöimetaja ja ta abi. Enne kandidaatide esitamist palub L. Viilup sõna korra kohta. Ta teeb ettepaneku, et kõige rohkem hääli saanud kandidaat jääks kirjatöimetajaks, kuna järgmise häältearvuga kandidaat saaks ta abiks. Koosoleku enamus ühineb selle ettepanekuga. Kandidaatideks kirjatöimetaja ja ta abi kohale esitatakse L. Kook, T. Tõruke, K. Voore, V. Lilleoja ja R. Varik. Arvestades häälte enamust saab kirjatöimetajaks V. Lilleoja (31 h.) ja ta abiks L. Kook (13 h.).

II.

Koosoleku juhataja annab sõna referent J. Tooming'ale.

Härra Tooming, asunud kõnetooli, juhib eeskätt tähelepanu sellele, et ta ei taha puudutada kogu ulatuses meie õigekeelsuse raskusi, vaid tahab pühendada oma ettekande ainult sellele osale grammatikast, mis on raskeks tehtud just meie keelearendajate poolt; tahab rünnata vaid neid erandeid, mida on toonud keeleuendus kunstlikult keelde ja mille õppimine teeb õpilasile kui ka muile keeletarvitajatele küllaldasi raskusi, takistades ühtlasi keeleõpetuse kursuse jõudumist.

Referent peatubki siis järgmiste raskuspunktide juures: 1) im-superlatiivi kujundamise raskustel; 2) nd-partitsiibi välteküsimusel ja erandeil; 3) tet-lõpu kujundamisel ja erandeil; 4) tetakse-vormi sissetoomisel; 5) nõrga mitmuse omastava tarvitamisel; 6) mõnede erandvormide sallivusel ja lisandamisel, samuti ortograafilistel ebajärjekindlustel.

Illustreerides kõigekülgselt neid küsimusi rõhutab referent, et keelearendajate püüd peaks olema võimalikult lihtsustada ja reeglipärastada keelt, mitte aga koorjata seda igasuguste eranditega. Erandid on omased ainult ebakultuursele keelele, kuna kultuurse keele ideaaliks peaks olema erandite võimalik vähendamine. Näitab seejuures, millised keeleuendused on tarbetud ja millised senised erandid tuleksid hülgamisele.

Referaati jälgitakse suure huviga, ja kui kõneleja lõpetab, saadab teda kohale jõuline aplaus.

Koosoleku juhataja tänab referenti huvitava ettekande eest ja avab läbirääkimised referaadi üle.

Läbirääkimised selle aktuaalse küsimuse kohta on kaunis elavad, kuigi ei lisata juurde palju uut. Sõnavõtjad jagunevad ilmselt kahte leeri: ühed — kõvad keeleuuenduse pooldajad — kaitsevad hoogsalt kõiki seniseid keelde toodud uuendusi ühes nende erinevustega, leides, et need suursugustavad ja mitmekesistavad stiili; mis sellest, et tuleb süveneda rohkem grammatikasse; teised, kes keeleuuendusega rohkem opositsioonis, jagavad referendiga oma arvamusi. Esimeste hulgas osutub käredateks sõnavõtjaks L. Toover (tet-vormi ja im-superlatiivi kaitsjana), kuid ka A. Karlson ja R. Vaino ei jää talt palju maha (tet-küsimuses, siis nd-vormi ja nue-vormi pooldamises jne.). Referendi väidete poolt räägivad innukamalt P. Seeman, A. Tiit, L. Koort, V. Reek, A. Tohver, K. Mosin.

Kuna läbirääkimised tikuvad minema pikale ja korrutavaiks, teeb A. Hunt ettepaneku piirata sõnavõtjate nimestik ja lõpetada läbirääkimised. Ettepanek võetakse vastu, misjärele saavad sõna ainult ülesandnud sõnatahtjad.

Lõppsõnas kriipsutab referent veel kord alla referaadis esitatud väiteid ja selgitab vasturääkijate seisukohti.

III.

Kirjandusringi juhataja A. Hunt tutvustab koosolekust osavõtjaid Ringi juhatusel koostatud novellivõistluse tingimustega.

Koosolijate poolt tingimuste suhtes eri seisukohti ei esitata, misjärele üldkoosolek tunnustab hääleteenamusega (42 poolt, 3 erapooletut) vastuvõetavaiks novellivõistluse tingimused järgmiselt:

- 1) tööd peavad vastama novelli mõistele;
- 2) tööde pikkus peab ulatuma vähemalt 12 poolepögnalise leheküljeni a 18 rida;
- 3) tööd olgu kirjutatud ühele lehepoolele, olgu loetava käekirjaga või masinal kirjutatud;
- 4) tööd peavad olema esitatud märgusõna all, kuna õige nimi peab asetama ligilisatud ja märgusõnaga varustatud kinnisesse ümbrikku;
- 5) auhindadeks on 750, 500 ja 250 senti;
- 6) tööde äraandmise viimne tähtpäev on 15. märts 1932;
- 7) žürii väljakuulutamine juhatuse poolt sündigu hiljemalt 1. märtsiks 1932.

IV.

Kirjandusringi juhataja teatab, et juhatuseliikmete arv on kahanenud ühe võrra, kuna Ringi kirjatoimetaja E. Kokamägi on lahkunud jõuluvaheajal T.T.G-st, mispärast palub valida uus kirjatoimetaja; seejuures tähendab, et juhatus soovib sellel kohal näha L. Kook'i.

Ettepannud kandidaadi kõrvale esitatakse veel koosolijate poolt: L. Toover, A. Tiit ja N. Tankmaa.

Nende hääletamine annab järgmised tulemused:

L. Kook — 32 häält;
L. Toover — 9 „
A. Tiit — 3 „
N. Tankmaa — 1 „

Seega osutub valituks kirjatoimetaja kohale L. Kook.

V.

Läbirääkimisi ja jooksvaid asju:

1) L. Toover'i ettepanekul otsustatakse Ringi liikmelle teha moraalseks kohustuseks toetada oma kaastöoga Õpilaspere ajakirja „T.T.G-d“.

2) Ringi juhataja A. Hundi ettepanekul valitakse Ringi aastapäeva korraldamiseks juhatusele abiks: A. Karlson, T. Kruuse, K. Taadre, R. Vaino, L. Tihane.

3) M. Kalamehe algatusel tõstetakse üles küsimus, kas Ring ei teeks katset elustada oma endist ajakirja-albumit „Agu“. Kuna teiselt poolt arvatakse, et sellest tuleks teataval määral võistleja T.T.G. Õpilaspere ajakirjale „T.T.G.“, jäetakse küsimus lahtiseks, juhatusele aga tehakse ülesandeks, kaaluda läbi see küsimus ja esitada oma seisukoht järgmiseks koosolekuks.

4) Valitakse käesoleva protokolliga allakirjutajaks koosoleku nimel: K. Taadre, L. Viilup, S. Tilk, N. Rebane ja V. Vaga.

Et läbirääkimiste all enam sõna ei võeta, lõpetab juhataja koosoleku k. 19,5, tänades koosolijaid rohke ja asjaliku osavõtu eest.

L. Poolakes,
koosoleku juhataja.
V. Lilleoja,
protokollija.

S. Tilk, N. Rebane,
V. Vaga, L. Viilup,
K. Taadre.
T.T.G. Kirjandusringi liikmed.

Kooli elu.

T. T. G. XVII ja T. T. K. II aastapäeva pühitsemise kava.

Aktus kooli ruumes 16. nov.
kell 11.

I.

Ühiskoraal: Ma kummardan sind, armuvägi.

Vaimulik kõne õpet. J. Kimmel.

II.

Avamäng T.P.G. orkester.
Avakõne dir. J. Adamson.
Su Põhjamaa päikese kullast . T. Vettik.
T. T. G. õpilaskoor.

Kõne: „Geograafia teadusena ja õppeainena uuemal ajal“ . õpet. E. Valdas.

Tervitus T. Vettik.
T. T. G. õpilaskoor.

Kooli aruanne dir. J. Adamson.
Tervitused.

Lõppsõna.

Aastapidu „Vanemuises“ 16. nov.
kell 19 õhtul.

I.

1. Su Põhjamaa päikese kullast T. Vettik.

2. Meri J. Tamverk.

3. Etsa, neuu M. Härma.

T. T. G. õpilaskoor.

4. Jõe ääres A. Läte.

5. Leelokene R. Päts.

T. T. K. õpilaskoor.

6. Ballaad g-moll F. Chopin.
Klaveril vil. O. Mladov-Andrejev.

7. Lapsepõlves M. Lüdig.

8. Kevadhelid J. Strauss.

Laulab vil. L. Adler.

9. Nooruse unenägu M. Härma.

10. Tuljak M. Härma.

T. T. K. ja T. T. G. õpilaskoor.

II.

11. Võimlemisettekandeid.

T. T. K. ja T. T. G. võimlemisrühmad.

12. Lumehelbed P. Tšaikovski.

Tantsib T. T. K. õpilaste rühm.

13. Variatsioonid Karutantsule ja Labajalavaltšile R. Päts.

Tantsib T. T. K. ja T. T. G. õpilaste rühm.

Duett: õpil. Aino Oru ja õpil. Ester Sumberg.

14. Čardaš J. Strauss.

Tantsib vil. V. Otsus ja hr. U. Väljaots.

15. Suplejate neidude koor oop. „Hugenotid“ G. Meyerbeer.

T. T. G. õpilaskoor ja tantsurühm.

Õpilaskoore juhatab õpet. P. Konsap.

Õpilaste võimlemisrühmi juhatavad õpet. L. Haamer ja M. Treier.

Õpilaste tantsurühmad esinevad vil. P. Reinbaum'i juhat.

III.

Tants.

Uus „T. T. G.“ toimetuse liige.

„T. T. G.“ laiendas oma toimetust veel ühe liikme võrra, valides seitsmendaks õpilasliikmeks H. Kullam'i V b g. klassist, kelle juhatada jääb vesteosa.

E. Matt.

Tantsurütm.

1935./36. õ-a. arvudes.

(Märkus: sulgudes on 1934./35. õ-a. arvud.)

1. Õpilaste arv: õ-a. algul 501 (459); õ-a. kestel tuli juurde 29 (15); lahus 45 (31); õ-a. lõpul 485 (443).

2. Puudumine ja hiljumine: puudumistundide üldarv 23325 (18402), iga õpilase kohta 48,1 (41,5); ei puudunud üldse 36 (50) õpil., nende % 7,4 (11,3); hiljumisi üldse 144 (186) korda, õpil. kohta 0,3 (0,42); ei hiljunud üldse 375 (342), nende % 77,3 (77,2). — Klasside järjekord puudumise suhtes vähemast arvust suuremani: III b kk. — 29,9 t., V a g., IV a kk., IV a g., IV b kk., III a kk., II kk., III a g., I kk., III b g., V b g., IV b g., V c g. — 68 tundi. — Klasside järjekord hiljumise suhtes vähemast arvust suuremani: IV b g. — 0,07 korda, V a g., III a g., IV b kk., V b g., III b g., IV a kk., IV a g., III a kk., I kk., III b kk., II kk., V c g. — 0,65 korda.

3. Edasijõudmine: üle viidud järgm. kl. või kooli lõpetanud järeleksamiteta 316 (271) õpil., nende % 65,1 (61,3); järeleksameid 127 (120) õpilasel, nende % 26,2 (27,1); kursust kordama jäänud 42 (51) õpil., nende % 8,66 (11,5); väga häid otsuseid üldse 894 (798), häid 2367 (2120), rahuldavaid 2830 (2740); puudulikke 349 (380), nõrku 4 (24); cum laudesid kokku 42 (20), nende % 8,66 (4,2). — Klasside järjekord edasijõudmise keskmise numbri järgi paremast halvemani: V a g. — 3,856, I kk. — 3,814, II kk. — 3,693, V c g. — 3,659, IV a kk. — 3,634, V b g. — 3,619, III a kk. — 3,607, IV b g. — 3,545, IV a g. — 3,531, IV b kk. — 3,530, III a g. — 3,456, III b g. — 3,404, III b kk. — 3,161.

4. Käitumine ja kord: käitumine väga hea 475 (431) õpilasel; hea 9 (8) õpil., rahuldav 1 (2) õpil.; märkuste üldarv 138 (159), õpilase kohta 0,28 (0,36).

Ülevaade 1936./37. õ-a. I veerandi õppetöö tagajärgedest.

Väga häid otsuseid 684, häid 2022, rahuldavaid 2674, puudulikke 492, nõrku 10. Kogu kooli keskmine edasijõudmise-number 3,489.

Cum laudesid I kk. kl. — 2, II kk. kl. — 4, III a kk. kl. — 1, III b kk. kl. — 1, IV a kk. kl. — 2, V b kk. kl. — 1, V b g. kl. — 1; kokku 12.

Klasside edasijõudmine töötulemuste paremuse järjekorras (keskmine edasijõudm.-number): II kk. kl. — 3,695, IV a kk. kl. — 3,546, V a g. kl. — 3,520, III a kk. kl. — 3,493, I kk. kl. — 3,492, V b g. kl. — 3,490, V b kk. kl. — 3,468, V a kk. kl. — 3,447, IV a g. kl. — 3,443, IV b kk. kl. — 3,435, IV b g. kl. — 3,424, III b kk. kl. — 3,286.

T.T.G. ja T.T.K. õpetajate erikohustused 1936./37. õ-a.

Klassijuhatajad: I kk. — V. Ojasoo; II kk. — S. Liiv; III a kk. — L. Haamer; III b kk. — M. Treier; IV a kk. — E. Rosenberg; IV b kk. — A. Abar; V a kk. — E. Toomse; V b kk. — F. Laarens; IV a g. — Th. Künnapas; IV b g. — M. Sorgsepp; V a g. — Th. Thomson; V b g. — J. Püttsepp.

Õppenõukogu sekretär — S. Liiv.
Raamatukogu üldjuhataja — K. Raud, tehniline juhataja — J. Jaansoo. Ainekogu juhatajad: eesti k. ainekogu — K. Raud, abid E. Toomse ja A. Raielo; eesti k. üldkogu — J. Jaansoo; saksa k. ainekogu — E. Rosenberg, abi — Th. Thomson; inglise k. ainekogu — V. Käpa, abid S. Liiv ja Th. Thomson; matemaatika ainekogu — E. Merits, abid F. Laarens ja A. Kasvand; füüsika ja kosmograafia ainek. — F. Laarens; loodust., keemia ja tervise ainek. — A. Abar, abi I. Vellisto; maateaduse ainek. — E. Valdas; ajaloo ainek. — M. Sorgsepp; joonist. ja kunstiajaloo ainek. — J. Püttsepp; filoso. ja kasvatust. ainek. — Th. Künnapas, abi S. Pruuden; ladina k. ainek. — Th. Künnapas; usuõpet. ainek. — J. Kimmel; võimlemise ainek. — L. Haamer, abi M. Treier; käsitöö ainek. — V. Ojasoo; majap. ainek. — prl. A. Tars; õpetajate käsikogu — Th. Thomson; kehvamate õpilaste toetusfondi k. V. Käpa, abi E. Toomse; laulu ja muusika ainek. — P. Konsap, abi T. Jakobson.

Klassiruumide eest vastutajad: I eesti k. kl. — K. Raud; II eesti k. kl. — E. Toomse; võõrkeele klassid — E. Rosenberg ja V. Käpa; fil.-kl. — Th. Künnapas, muusika-kl. — P. Konsap, joonistamise kl. — J. Püttsepp; ajaloo-kl. — M. Sorgsepp; loodust.-kl. — A. Abar; füüs.-kl. — F. Laarens; matem.-kl. — E. Merits; usuõpetuse-kl. — J. Kimmel; majapid.-kl. — A. Tars; võimla — M. Treier.

Esindaja hoolekogus õppenõukogu nimel — F. Laarens; esindajad vanem-komitees — V. Ojassoo, V. Käpa ja J. Püttsepp. „T.T.G.“ pea- ja vastutav toimetaja — K. Raud, abi A. Raielo; „T.T.G.“ talituse juht — V. Käpa; „T.T.G.“ kunstiline nõuandja — J. Püttsepp; kooli aastapäeva üldjuhataja — dir. J. Adamson; teelaua korraldaja õpetajale — E. Rosenberg.

Õpilaskoondiste hooldajad: Õpilaspere esinduse ja valitsuse hooldaja — J. Püttsepp; Kirjandusringi h. — E. Toomse, abi A. Raielo; Kunstiringi h. — J. Püttsepp; Muusikaringi h. — P. Konsap, abi T. Jakobson; Reaaltead.-r. h. — F. Laarens, abi A. Abar; Spordir.-h. — L. Haamer, abi M. Treier; Enesekasv.-r. h. — Th. Künnapas, abi S. Pruuden; ringide koordineerija ja lugemislaua juhataja — Th. Thomson; tantsude ja mängude juht — L. Haamer, abi M. Treier; keelpillide-orkestri juht — P. Konsap; Õpilaspere hommikute korraldaja — E. Toomse.

Lydia Koidula mälestusõhtu.

T.T.G. ja T.T.K. Kirjandusring ja H.T.G. Humanitaarring korraldasid ühiselt 6. skp. H.T.G. ruumes mälestusõhtu Lydia Koidula 50. a. surmapäeva mälestuseks.

Kokkutulnuid tervitas H.T.G. õpilane K. Alt Koidula luuletisega „Teid ma tervitan, Eestimaa pojad!“. Seejärele T.T.G. Kirjandusringi juhataja H. Tamm refereeris L. Koidula elulugu ja andis ülevaate tema loomingust. Järgmisena T.T.G. õpilane P. Viilak kandis ette Koidula luuletise „Enne surma Eestimaale“, mille järele T.T.G. õpilane L. Sütt esitas L. Koidula laulu „Miks sa nutad, lillekene?“. Pikema ja huvitava kõne Koidula maailmavaate ja ellusuhtumise kohta pidas H.T.G. õpilane R. Lusikas. Sellele järgnes Sibelius'e „Romance“, mille kandis ette klaveril T.T.G. õpilane M. Mikk. Lõppsõna ütles H.T.G. Humanitaarringi juhataja A. Pill.

Mälestusõhtu kujunes meeleolukaks, ettekanded õnnestusid eranditult hästi ja osavõtjaid oli mõlema kooli õpilasperest rohkel arvul.

Klassihommikud.

2. nov. 1936 esines V a kk. Klassikoor L. Kallak'u juhatusel laulis aaria Lemba

ooperist „Lembitu tütar“. Õpilased Raidal ja Lepasson mängisid klaveril dueti „Kevadhääled“.

9. nov. 1936. esines IV b kk. Klassikoor S. Kivi juhatusel laulis kaks laulu. Teiseks mängisid A. Viira ja S. Kivi klaveril dueti.

Muusikaringi avakoosolek 2. XI 36. k. 17.

Kavas oli: 1) avamine; 2) läinud aasta tegevuse aruanne; 3) hr. P. Konsap'i referaat muusika ajaloo kohta; 4) valimised; 5) läbirääkimised.

Juhatusse valiti: L. Sütt V a g. (juhatajaks), M. Mikk V a g. (juhataja abiks), L. Kallak V a kk. (kirjat. abiks), E. Mõrd IV a g. (laekuriks), A. Kaik V b kk. (kirjatoimetajaks). Revisjoni-kom. said: S. Arens IV b g., A. Räisa V b kk. ja H. Roonurm V b kk.

Läbirääkimiste osas sõna ei võetud ja koosolek lõpetati kell 18.

Kunstiringi avakoosolek 6. XI 36.

Kavas oli: 1) avamine ja aruanne; 2) valimised ja tegevuskava arutamine.

Valimistel pääsesid juhatusse: S. Arens IV b g. (juhataja), E. Mõrd IV b g. (juh. abi), L. Reevits IV b g. (kirjatoimetaja), L. Pill IV b g. (laekur), K. Otsason V b kk. (kirjat. abi). Revisjoni-kom. said: L. Hermann IV b g. ja A. Ilves V a kk.

Edasi määrati kindlaks liikmemaks 25 s. ja selle tasumise tähtjaks 1. dets. Ajalehtedest väljalõigete korrajaks valiti H. Imelik I kk. Edasi otsustati korraldada panno-võistlus; samuti otsustati asutada näitetrupp ja korraldada aastapäev ettekannetega. Tulevikukavatsustest vahetati mõtteid selle üle, et Kunstiring võtab enda peale kooliõue ilulise külje korrashoiu ja on abiks selle korrastamisel.

T.T.G. ja T.T.K. aastapäeva pääsmeid on võimalik saada koolikantseleist ja piduõhtul „Vanemuise“ kassast.

K a a n e p i l t: osa T.T.G. fuajeest kunstnik A. Starkopf'i kujudegrupiga „Fontaan“.

